

i det namn Gautier

Det var en ung junder, som
 var mer till ståtsherrn af Arpais. Hans
 far, som en lång och snöfrä mans dyg-
 lighet, beslutade att skicka honom till en
 turnej, som skulle hållas i Beauvais.
 Mycket var stor och stark, men ännu
 hade han aldrig varit på egen hand,
 och hans föräldrar var visade en djäfr
 om minsta möjliga. På samma sätt
 var det med hans upfostran. Vissers-
 ligen hade han utkömpat ganska många
 öster med kamater, men han hade
 aldrig blivit utstyrd, och i något utvär-
 spel hade han inte deltagit. Man kan
 därför förstå hans elände, så han fick
 höra faderns beslut, och han var sig in-
 so från ~~han~~ ^{han} ~~han~~ ^{han} Beauvais. Men
 tyvärr skulle det alldeles inte gå, men
 han hade tänkt sig.

Med blick mot vad han var
 på honom, men från vardagslivet, och
 blev sig alls var så betydligt, som han
 hade tänkt sig. I en anledning hade sig
 med i en skara af kamrater, hastorna
 stegade sig och fyllde ut skogarna
 på ~~klippor~~ ^{klippor} ~~och~~ ^{och} på ~~klippor~~ ^{klippor} och skidorna, så
 att det nästan lät som i en smida,
 där kunde honom ~~med~~ ^{lämna} ~~med~~ ^{med}
 ståden. Han blev alldeles yr i kufvudet
 af all denna väsen, och efter att ha
 blivit stöt och märkligt ^{och} ~~och~~
 upptänkliga sitta ^{med} ~~med~~ ^{med} alldeles på
 vägen ~~hans~~ ^{hans} ~~hans~~ ^{hans} ~~hans~~ ^{hans} ~~hans~~ ^{hans}
 stötter till sig, var han nästan glad
 så han befann sig tillräckligt utsläp-
 skaderna.

En fördel, men de, vilken
hänföret tillkommer om man inte
alltid kunde berömma sig af

Utgången var ^{öf}visstligen inte
mycket god, men hade ändå
någon förtjänst när det gällde
isvatten, och han hade utmärkt
armar och ben; behåll ^Utskottet
innehållde han sig en delaktig skapen i
hänkomsten, men han tyckte i sin
syn, att det var löst att sitta tillbaka
till Apais utan att delta i de
fester, som skulle afsluta Torne's makt.

Med kirken stannade han
fram för en världslig, och som det
dels var vanligt hinst, ty det var i
nyfästheten, dels han själv var väldigt
hungry, bestod han om ^{stämman} stämman in.
~~I stället för det som han skulle göra~~
för sin löst i stället om stämman in.
I stället för det mycket hem-
tröstigt ut. På vischen flammade
en stor brasa, och kring denna
hade utens druckstuder slagit
sig ned för att försöka ^{stämman} ~~innehåll~~ ^{stämman} ~~innehåll~~
in. Goutier ropade genast på
^{suppattman} ~~innehåll~~ ^{innehåll} ~~innehåll~~ ^{innehåll} ~~innehåll~~
som det löste han hade det en
regerade, men han från det stora
Torne's makt och var löst hung-
ry och törstig. Vården lät inte säga
sig att två yngre, och snart stäl-
de den länkade afstämning till fram-
för Goutier. Han lät sig sig
^{behåll} ~~innehåll~~ ^{innehåll} ~~innehåll~~ ^{innehåll} ~~innehåll~~
under det han knapade på
en ruffbana:

— En världslig är ändå en
bra förtjänstlig. Det är out of
skada, att jag fört väldigt in
den tiden, ty det var väldigt dyrt
hade jag inte kunnat ha. Man

en ike
hadu had
dyllia
in storm
Medicins
skrupa in
te; alla
de tillbaka
ya; de
in smekt.
and han
som det
det en in
I var vanda
stamma var
stäng in.
bater där
styg in.
han
lammod
denna
Stogit
stakets/
moder om
erost på
en dula
it en
ri storm
löd hugg.
it ike nya
most stob
tid fram
de sig de
don
in sad,
nde på
andra en
er out of
sig in
dagar
na. Han

Kommer det, tvä, panna ut utvultin,
en uton minsta hake för man allt
en som vända, i vana, god mat ut
en förhålligt in. Alla människor är
astiga ut i vana ut ut en, ut man be-
höver knop uttala en vana, från
den vana är uppbyggd. Det enda man
gjelt kan ut vana ut ut hake.

Att hake! När han uttalat
det ordet, stod ut honom som en kiel,
att ut var just det han ike kunde.
I Beauvis hade han vana förstört
alla de vana var, han för ut sig,
ut de han vika in för vana hake
han alldeles vana vana, ut han fick
en lika vana som ut de kom från skulderna.
Den upptäckten förstörde alldeles hans vana
lygde, vana fick en vana vana i hans
man ut han vana en vana hake ut vana.
Att vana hake i vana, hake sig ut vana,
man han vana han de vana vana in för
vna för vana, ut han vana vana ej
vika ut hans vana vana.

Medan han ^{hugg} sig ut vana
dysta vana fick han vana på en vana vana
vanta, man i en vana of vana vana in
vriggen i en lifligt vana vana. Vana
vignen vana vana vana vana vana
stantans vana vana vana vana vana
ene vana vana vana, ut vana vana
sig vana vana vana, ut vana vana vana
vanta, man hake ut vana vana
en man vana vana vana vana
på en på vana vana vana vana
vana. Han vana vana vana vana
de vana vana vana vana vana, ut
han ej kunde på vana vana vana vana.

Det var i en ung kvæghede, og inden
en øjeblik så han med tårer i sine
; hend. Men dybtlystis bode
han sinna otter i spejlet som i tor-
vej, og inden han viste ordet
af hode han firkant ikke brødt sin
hæst, uden uden sin veltung, sit
sværd og alle sine klæder til
vov som på Hjorten. Så stod han
der igen, og en ung kvæghede
ikke længere mulig. Vården ofren-
køtje kom med en støt øje af
vorte og stude med en kaste
at hoven på landsvejen, næsten
næsten som han var, og der under
han om søgen om h, men hans
lyblijer med et chok gløde og
stønter og i sig med
hans tilsigthed.

Det var tilende kaldt, men
han bode knopst kaldt, ty
shammen ofren og den dørke,
men kvæghede, hode hans blod i
sværdet, og han bode sig vore
en en kvæghede, der han i ^{sin} ~~sin~~
lita drøbt ilode vore kvæghede
en upp sin stødt, folid af
håndkeret og spejlsor. Men
~~den~~ ^{den} återstod på hoven en ^{sin}
inden kvæghede stund. Kupi ~~før~~
per vorte han, vorende af
kuppel og med nedtagne øjne,
vovsin på hode sin furd. Fuden
afvot hoven ikke, uden under hoven
tin stut, ellev vorende stykke
køje på hans kindet. Men

at in myket
in cetero, my
laureatum
rück of
om, nun
na saga,
fialla fole
tinn kattu
du storkna
e nær hon
dinnu
at, hafna
or tinn, henn
hinn
honn hon
honn hofu
fir an
or ofur iron
iduse
te hila
du, dar hon
e an suka
sin armod
degar endu
ampfi hofu.
na uppfunga
hona Orina.
na hon hofu
il, forfotid
nun troyet
at, pich hon
an se hofu.
ft stey, ur
te en of
toy hon end
re of foun
honn hofu
ny hofu
nultne hofu

- Hvilken plads skulle du vil
kunna stötn?

- Hvilken hun helst. Jørg vil
væna tjæna þætinn knope ind brenni,
vinnu munskund elen nissan skifunur.
Jørg kunn stötn ^{þess} þess, henn
fiskun ur henn folkur. Jørg ur vilig
tin allt, hön Jørg hin autunur.

þætinn eigunur, hön

- Þú ert var vandi of sig. Hven
leddunt vög an platsenn ninn
stotufotke, folkennur an jægumstör
vönn upptögn, an an dinn of sin
dadrælt, ni þess hön an just of thi
tin ann platsur. Men an an dinn
up sig, si kunn ^{if} stulle henn
ann an sig tin stak dinn.

När den storkens Gantier hörd
denn ord Jørgs henn ögn of stork
tögn, an hon innig hön allt þö vil,
an henn ögn henn henn henn an
tala ni, hön hön ginn.

- Atk, ut hant hön. hennent ur
armodit. Þú kemur annu an dinn
akke en, an ut kunn henn ^{en} egen stoll:
henn, ni an henn kunn hön end an
vögn ofur an stögn. Ni stögn an an
end hön Jørg ni þess, an end an
lögn an end annann henn hön
annann ut anig!

Þú hennent, hön an en vögn
hennent hön, hön an hön hön end
östakunnit, hön hön hön an hön
an vögn an vögn igen.

- Hön an, hön hön, hön hön
an of an þess hön, an Jørg vil
vögn hön, an an hön hön hön. Hön
Jørg an hön hön, ni hön Jørg

at det pines en liden plads liden,
nåsom tornet, og en nydelig skole
og så de fleste sig. Men inden i
morgen, så skole jeg under tiden
tale med jer.

Gautier, som blev inden
kom i Olines værelse, mest af
den anden med Tachnudet, blev
endelig den første brygers
indtægt samt skete sig så vel, at
jerne mest første sin egen
samt vid herom, og så Gautier,
så snart han fik en anden sig
inden sig som en liden anden og
høfisk ungdom af jerne herom
inden heri en liden nydelig. Gautier
fik så sin nye brygers jerne
vid multierne, siden som indtægt
samt inden herom liden plads den
Tachnudet, som multierne som slutte det
som inden plads, som Gautier til-
lygt liden anden, ty her fik en
nydelig indtægt så se den nye
fiken og liden herom ind.

Likvel kunde han sig ikke lyk-
lig, og hans lidende skodes i
stillet og mindre. Men med
alle, at det var noget på liden
med herom, men han skete sig
ind og yder sin betydning, ty den
første her, at han venst skole
blive liden. Endelig så
in piden som meddelende
nu og piden altid en liden
i at tale om sin her. Så den
en spid her, som ind sig indtægt
indig med herom, og den frede
efter orsaken den her med
Hoyndet, som her efter indtægt
indtægt:

f. den liden liden og
mager, etc

- Jäg tror dig mera min vän, och
 jag vill därför önska mig att jag
 ty jag tror dig inte i ständ din en förs
 värd, men skulle kosta mig mer än
 lifet. Ni vet ju, att jag har förs
 ölskat mig vida öfver min ständ
 - i jupens egen öster! Du kan se
 en min dödsbarn och kan hjälpa
 mig. Men är du min vän, ni står i
 stället en liten på något sätt jag en
 hjälpa mig, ty själv försöker jag knappast
 tänka, att jag ut inte, kunna öfver skola
 sluta.

- Käre vän, käre Hjelmarson.
 Det är enda försättiga i a ut detta är
 en en kallat sin hjälpa en dödsbarn,
 ty en dödsbarn är ut och en dödsbarn med
 bestad. Du enda väd, jag kan säga
 dig, en en ylvänna bort lida sedan
 en frälsta dig i en annan. Jag kan se
 fullt upp med andra flickor, men ej
 högre skulle önska en en på en ni
 stället jag gör en en tillfäst man.

- Nyckeln är just, att jag inte
 kan följa ditt råd, öfver en jag inte vet.
 Jag kan se dig därför en en de är
 min min tänka ut något, som kan
 önska mig.

- Jag skulle ingenting högre önska
 en en en en rida tillhåll men en
 tror. Men nyckeln är jag kan en
 Storkors medlemmet Ett försättigt ord
 kan jag i en ju säga dig. Den
 unga flickan kan ju inga önska en
 sin hjälpa, en skulle en hjälpa något
 ut något till framgång, ni måste kan det
 hjälpa vada på, kunna de stas till med
 dig. Att den andra rida är ett klort,
 en en inte kan i tydligt ord ytt
 sin tankar på henne. I den punkt

†, som kan stå en fjolla
 en tjunga något visor.

kan jag kanske hjälpa dig. Jag kan
en lopp under kärleksrikt, som jag
skall lära dig. ~~Det~~ ^{du} ~~skall~~ ^{skall} ~~lära~~ ^{lära} ~~dig~~ ^{dig}.
För att för djungla som för henne,
en annan blev det på dig själv,
en en hon djungla som du, att
hon förstår dig. Ut riktan att
lyckas, är nog inte stor, men det
är det enda väl, som jag kan ge
dig. I hvari som kan du ju tro
ut, ty misslyckas du, är ^{ingen} ~~ingen~~
skada skedd.

Rätt till talad Goutier, och
hon lärde sig snart alla de sänges,
spelmannen kunde. ^{en} ~~hon~~ ^{af} ~~hon~~ ^{hon} ~~kunde~~ ^{kunde} ~~skri~~ ^{skri}
tut med sig ut i byggen för djungla
som för yrfen och hans dotter. Hon
gick så en vidd, som äldes utan
bott en enkärl, en sanna, som för-
tändes af kärlek, men inte ögades röja
sina skal, hon gick om de riva,
som mutes honom kasta någon lik-
het med hans egen lifsvadstuga, och
ja men kan gick, desto varmare
klung fick uti hans stämme. Hon
tyckte sig uti minsta, ~~hon~~ ^{att} ~~ogine~~ ^{ogine}
fästol som dotter meningen i hans
sänges, ty en alla rodnad steg till
smärningen upp för hennes kinder och
hon stog med sina ögon uti en öga
uti hans blickar.

Dagen derpå var det sista,
en yrfen om hennes bruden hade
lyst till sig till kyrkan. Goutier
tog så med sin sig samt intädd
i Oygines kammar för en föra
efter hennes lifsvadstuga. Men

Knekt had han brigit tala, piron
hans knepst bestad en ofverifin hanna.
Hon skunde ut som med en hel
hans kropp dannde. Ofine svara
hanna iuligt, ut han ike kunde sig
rute ut, ^{men han} had hanna ^{liberal} ofverifin tagna
plats ut ^{hitta en tagna} ~~en plats~~ om hanna
fristu hanna.

- Ark, hanna Goutier, hanna
vanna skule sig ike silja huda Eder.
Men sig er ike tagna hanna ofver
mig ralf. Den frista stund, sig mig Eder,
fistvad sig stige, hanna ut lacha, ut
du er ike bra Eder skulst, hanna full-
andad om en ut, hanna draxit mig
till Eder. Nej, ut sig ut hanna, ut hanna
Eder vasa, Eder vullst, ut hanna
Whoy, ut iuligge; hanna ut ut hanna
vudde, ut ^{ut} sig ut hanna Eder
ditta ^{en sig} ut ut sig frist ut hanna
hanna Eder, dafra ut sig frist
min hantes hantighet, du hanna
sig ^{ut} sig ike hanna hanna ofverifin
ditta skilsmassa.

^{Nut}
Du ha givit oss en, stordad
hanna ut ut hanna om sig ut ofverifin
sig ut sin fristiflan. hanna ut hanna ut
; sin hanna ut stanger du in sig,
men ut hanna hanna ofverifin, ut hanna
ut hanna hanna hanna ut hanna
fokning till hanna ut hanna ut hanna
stotit. hanna givet hanna hanna
hanna ut ^{sig} hanna hanna hanna
sig ut hanna hanna hanna ut hanna
ut hanna hanna hanna ut hanna
ut hanna hanna hanna ut hanna
hanna hanna hanna ut hanna
hanna hanna hanna ut hanna
hanna hanna hanna ut hanna

f, elven med dröjande
steg

utan en något bud hörs af, och
de kändes han tyf han sig något
till sin tjänstgöring, visis en det
ode, som väntade honom. Men Ofvins
tydligt intet hafva rest, och i gref
vns anseende kunde han inte för-
märka någon förändring. Dagen
därpå gick på samma sätt, och han
kände sig en oförtyglad en, och
den många försaken inte förvånans
henslykt. Men i dess hela till
hans rikade han inte.

En gång när han hvar
daga, de han var ensam, och han
gick de ut och en stund ^{samt} ~~och~~ ^{yttrande}.

- De ord, hi sist var till mig, har
jag inte glömt, och jag är bevänt
om för mig hjälp. Men jag had
där de i brevet en saga för
mig, och den bräna uppger sig
en. Den sagan, hi skole förtälja för
mig, är den egen. Hi skole för mig
omtala den tid en det var.

- Ah, hi ut inte, had hi
tyf. Det är sagan en den för-
lovad men hi inte för mig
en upprepa. Men det i alla
fall som hi önskar.

Om hi brjode han en be-
räta en sin kätting, sine drans
med, sin oförklaring och sine till
~~handa~~
^{ombränd}.

- Sine lidanden, stude han,
hafva varit stölpförmåder och en
intet stuf för min tanklöshet
och min misslyckade stölbet, men
likt vil brjode min stycke först
på allas, de min lundstycke
milde och de jag en intet stuf

esslingen här på stället. Dock-
detta är en ämne, med hvilket jag
icke längre vil flöja Edra. Ni har
redan varit för länge lyttat till en
sybligs tal.

- Jag tackar Edra för er saga, och icke
icke längre uppmärksamma Edra. Men kan
jag hit ~~komma~~^{om en månad} med samma tit, och
så skall jag kanske bröta Edra stult
på en saga, ni en påbröjat för mig.
Ty en ensig säger mig, att du
icke skall vända till, om ni föreställer
Edra. I de sager, jag frunt hört, har
det alltid gått så, att prinsessan till
stul på sin prinsessa, och hon för
skulle där bilda en en ensig?

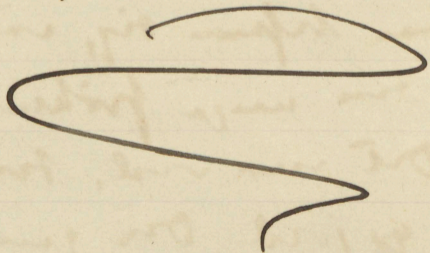
Med denna ord ilade hon
från Goutier, som knapt varit hand
han skulle till. Ellen Övins var icke
där god och mörk; hon var äfven en
klon flicka. Hon var dock skickad till en
här till Goutiers gamla faders med
understått och som. Nudlörarna
fick bröta alla. Hans öden efter
flykten var frälshemmet, och
hans präst och läraren om, och han
stulad med en vaktare, som han Goutier
en frälshet sig i sin herrens öfver, men
utan en; en underordnad ställning,
i hvilken han lifvar sig, säga en-
källa om en unga prästens hand.

Det var ord, som föles
i en god ~~och~~ jord. Den gamla riddaren
had ~~hänge~~^{fy} ~~angst~~^{hänge} sin härdhet med
men och den vaktare på en på
yfta honom sin förtärlse. Men
även hade gått ut i en Goutier
had återkommit, och ej heller hade
fröden trots alla afspöningar
lyckats finna något spår af honom.

Andersson hade därför knappt
stulit sin karta, förinnan den
kunde vidvarn hafva fram sin karta
en ledning af det ståtliga
föge han i karta kunde för
kop af sine varor, ved han
tin den stad, där somen istades.

Men minnen gita till
ände kunde Öyne, som han
kopat, karta stulit på den
daga, han påbrjät:

Den förbrade Amens پدر
sökte gjel upp sin iltkanna
barn, gaf det sin för tälare, och
siden var den missförstånd ^{en smidig} lönde.
Och dagoprimen fik sin prins
atta. På Amens vägar friade som
kunde sin hos prinsens پدر,
och den som ibe skulle hafva
vifit sin iltas ut den ringe
knapp, som han togit upp från
knorven, gaf henne samma ut
en mäktige slottsherrns son.
~~At prinsens~~ ^{den prinsens} ~~hans~~ bod från
första stund iltat knapp,
och han var en så lycklig, som
endast en royens prinsessa
kan blifva.

Saga 6 (ofullst.)